

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

30.8.2020 –13. sunnuntai helluntaista

Jeesus, parantajamme

Tekstit:

Päivän psalmi	Ps. 30:3 – 6, 12 – 13
1. lukukappale	Sananl. 18:4 – 8, 21
2. lukukappale	Jaak. 3:2 – 12
Evankeliumi	Matt. 12:33 – 37

Esirukouksissamme: Fred, Pentti, Esme, Martha, Derek, Maria ja Kai.

Saarna 13. sunnuntai helluntaista, 3.9.2017

”Jeesus, parantajamme”

Pastori Noora Tikkala, Rovaniemi

Matt. 12: 33-37

Jeesus sanoi:

”Jos puu on hyvä, sen hedelmäkin on hyvä, mutta jos puu on huono, sen hedelmäkin on huono. Hedelmästä puu tunnetaan. Te käärmeen sikiöt, kuinka teidän puheenne voisi olla hyvää, kun itse olette pahoja! Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvyytensä varastosta esiin hyvää, paha ihminen pahuutensa varastosta pahaa. Minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili. Sanojesi perusteella sinut julistetaan syyttömäksi, ja sanojesi perusteella sinut tuomitaan syylliseksi.”

Sanoissa on voimaa. ”Alussa oli Sana”, näin alkaa myös Johanneksen evankeliumin ensimmäinen luku. Ihmislapsi alkaa opettelemaan ensimmäisiä sanojaan jo vauvaiässä. Sanoja voi käyttää niin erilaisiin tarkoituksiin. Lakien ja sopimusten sanamuodot viilataan tarkasti, jotta niihin jäisi mahdollisimman vähän tulkinnan varaa. Jostakin taitavasta kirjoittajasta voidaan sanoa, että hänellä on terävä sanan säilä. Mietelauseet, tutut Raamatun jakeet ja laulun sanat voivat kulkea mukana läpi elämän ja auttaa vaikeina hetkinä.

Päivän lukukappale muistuttaa siitä, miten hankalaa tai lähes mahdotonta on ihmisen kieltä kesyttää. ”Täydellinen se, joka ei hairahdu puheissaan”. Tällainen oli Jeesus. Mies joka ei valehdellut, ei parjannut, mutta ei silti säästellyt sanojaan. Hän onnistui puheillaan ajamaan vastustajat omaan ansaansa. Jeesus tarkoitti mitä sanoi, ja osoitti sen myös teoillaan. Hän opetti kansaa, puhui rehellisesti ja kaunistelematta, eikä luetellut tyhjiä latteuksia.

Sen sijaan jokainen meistä ihmisistä varmasti syyllistyy viattomiin valkeisiin valheisiin, juoruiluun ja selän takana naureskelyyn. Sekin yhdistää. Tai sitten asiallinenkin puhe leimataan ”loanheitoksi” ja toisten sanoja vähätellään.

Sanat voivat satuttaa, ne voivat saada aikaan suurta tuhoa. Onhan meillä varsin varoittavia esimerkkejä siitä, mihin vaikkapa tietyn ihmisryhmän järjestelmällinen leimaaminen ja suoranaisten valheiden levittäminen voi pahimmillaan johtaa. Sananlaskujen kirjassakin todetaan; ”Kielen varassa on elämä ja kuolema – niin kuin kieltä vaalit, niin korjaat hedelmää.” Silti virkavallalla tuntuu olevan melko korkea kynnyksen puuttua netissä ja kadun kulmilla vellovaan vihapuheeseen. Helposti vetoamme sananvapauteen, joka on Suomessa tärkeä arvo, ja sen puolesta on aikanaan taisteltu. Vapaudesta pitäisi kuitenkin seurata myös vastuuta, ja laittomat uhkaukset ja kansanryhmää vastaan kiihottaminen sanoin on vakava rikos.

Toinen sanojen vaara piilee kätteettömyydessä lupauksissa. Viime sunnuntain evankeliumissa Jeesus esitti kertomuksen kahdesta pojasta, joita isä pyysi menemään töihin viinitarhaan. Toinen sanoi menevänsä, mutta ei kuitenkaan mennyt. Hän halusi lupauksellaan saavuttaa arvostusta isänsä silmissä, mutta ei kuitenkaan pitänyt sanaansa. Sanoistamme meidän

tulee loppujen lopuksi tehdä tiliä. Seisommeko todella sanojemme takana? Kristinuskon todeksi eläminen ei ole vain latteuksien ja korulauseiden toistelua tai opinkappaleiden luettelemista. Jos me sanomme, että Jumala rakastaa sinua, se tuntuu vain tyhjältä sanahelinältä jos emme itse rakasta lähimmäisiämme. Sillä joka rakastaa Jumalaa, rakastaa myös veljeään. Lähimmäisenrakkauden väheneminen näkyy yhteiskunnassamme monella tavalla. Se näyttäytyy siinä, miten käytämme toisia ihmisiä vain välineinä pyrkiessämme itsekkäisiin päämääriin. Se näkyy omien sanojen laskelmoimisena niin, että mietimme mitä kenellekin kannattaa sanoa tai luvata, niin että pyrimme itse saamaan sitä kautta menestystä. Lähimmäisenrakkauden väheneminen näkyy siinä, että poliittisessa päätöksenteossa ihmisistä tulee vain numeroja tilastoissa osana kokonaisprosessia.

Pyhä evankeliumi on tarkoitettu ihmisiä vapauttavaksi, mutta kautta aikojen sitä on käytetty myös lyömäaseena. Sanan avulla on siunaamisen sijaan suljettu toisia ulkopuolelle. Sitä on käytetty miekkana, ei haavoja sitovana. ”Kielellä me ylistämme Herraa ja Isää, ja sillä me myös kiroamme ihmisiä, Jumalan kuvaksi luotuja. Kiitos ja kirous lähtevät samasta suusta.” Myös tämän päivän Jumalan sana on varsin ehdoton. Vaarallisimpana ruumiinosana ei pidetä käsiä, tekojen symbolia, tai vaikkapa epäpuhtaina pidettyjä sukupuolielimiä, vaan pientä mutta ei suinkaan viatonta kieltä.

Jokainen yksilöinä tiedämme sen, miten suuri vaikutus sanoilla on itseemme. Sanoilla on seurauksia jotka voivat kantaa lapsesta aikuisuuteen saakka. Esimerkiksi monet koulukiusaamista kokeneet tietävät miten nopeasti itsetunto on mahdollista romuttaa vuosikausiksi. Niin kuin sanoissa piilee vaara, niillä voidaan saada aikaan myös paljon hyvää. Jumala loi sanallaan meille maailman, ja näki että niin oli hyvä. Jumala loi myös ihmisen, ja jakamattoman ihmisarvon joka ei saisi olla kaupan. Saamme tänäänkin rukoilla, että osaisimme etsiä sisimmästämme hyvää. Sitä hyväsydämyyttä, joka kasvattaa hyvää hedelmää.

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church